

træder den nye Næringslov fuldstændigt i Kraft, og naar der nu her gives en Lov, der siger, at Kobberførernes Forrettigheder ophøre den 1ste Januar 1866, saa er der givet 4 Aar fra Næringslovens fuldstændige Indførelse for Kobbersmede og Andre til at etablere sig rundt om i Landet, hvor de troe, at der er Trang til dem, og Beboerne, som maaſtee ikke strax kunne vente at blive forsynede i deres Nærhed med Kobbervarer, kunne endnu i 4 Aar forsynes sig fra Kobberførerne, og efter den Tids Forløb ville de med Lethed kunne faae disse Varer i deres Nærhed. Der er altsaa ogsaa taget Hensyn til Beboernes Bequemmelighed, idet man lader denne Omreisen med Kobbervarer endnu vare i 4 Aar, efterat Næringsloven fuldstændig er traadt i Kraft.

At gaae videre eller forlange, at der skal tages et yderligere Hensyn til Befolkningen i denne Retning, medens man ikke har taget et saadant, forsaavidt angaaer alle de andre Gaandværkere, forekommer det mig, at man ikke har Grund til. Mener man, at Hensynet til Landboerne fordrer, at man bør skaffe dem Alt, hvad de behøve, i deres Nærhed, efter den størst mulige Bequemmelighed for dem, til billige Priser og til den bedste Credit i alle andre Retninger, naar Næringsloven kommer til at træde i fuldstændig Kraft, saa maa man ogsaa mene, at det Samme bør stee i denne Retning; det ene kan ikke benægtes, naar man indrømmer det Andet, og jeg troer derfor, at ethvert retfærdigt og billigt Hensyn, saavel til den ene som til den anden Side, er skeet Jyldest, naar Loven ikke kommer til at træde i Kraft før den 1ste Januar 1866. Endelig skal jeg, naar den ærede Ordfører talte om, at man ikke skulde modsætte sig Fabrikers Opprettelse og ikke skulde sørge for, at de Fabriker bleve ophævede, som nu bestode, bemærke, at det jo ikke er Fabrikernes Rettighed her i Landet at lade Folk omreise med Varer; thi var det Tilfældet, saa vilde det ærede Fleertal ikke have affattet sit Forslag saaledes, som det har gjort. Dersom de havde havt Ret til at drive Kobbersmedyprofessionen eller til Anlæg af Fabriker for Kobber- og Messingvarer, dersom de havde havt Ret til frit at omføre

deres Varer, saa behøvedes denne Ret jo ikke at gives dem ved denne Lov; men idet Fleertallet foreslaaer, at de, der have erhvervet Ret til at anlægge Fabriker, skulde gives Tilladelse til Omføring, viser dette jo, at det ikke ligger i Fabrikernes Natur, at det ikke er indrømmet dem ved en almindelig Lov. Dernæst siger Fleertallet i sit Forslag, at den Tilladelse, det vil give Kobbersmedene, skal være den, at Enhver skal være berettiget til at lade de af ham selv forfærdigede Kobber- og Messingvarer omføre; det Forsvar, der hidtil har været ført for, at der kunde være Noget i, at Kobbersmedene fik denne Ret, har jo stadig været det, at de mindre Kobbersmede kunde forene sig om i Fællesskab at lade omføre; men dette er ikke tilladt efter det Lovforslag, som det ærede Fleertal her har foreslaaet. Efter det er det kun den Enkelte, der maa omføre de af ham selv forfærdigede Varer. Det er en meget indskrænket Tilladelse, man der vil give; man vil ikke engang der gaae saa vidt, som Forsvarerne, for at ordne Forholdet paa denne Maade, have fundet rigtigt. Dernæst opstiller Fleertallet saadanne Bestemmelser i sit Forslag for dem, der ville omføre de af dem selv forfærdigede Varer, at det, om man just ikke kan sige, det vil blive overmaade vanskeligt at benytte denne Tilladelse, dog kun vil kunne stee under Sagttagelse af saamange Forskrifter, at det vil være et stort Spørgsmaal, om det vil være muligt for Nogen at benytte denne Tilladelse med nogenlunde Nytte. Det synes, at Udvalgets Fleertal har rettet sine Bestemmelser paa at lægge saamange Vanskeligheder iboien for de Kobbersmede, der ville benytte denne Rettighed, at man derved vil kunne forhindre den Enkelte, der muligviis vilde kunne gjøre det, fra at benytte den; i den Grad ere Vanskelighederne optaarne i Forslaget. Jeg troer derfor, at allerede den indre Bestaffenhed af selve Fleertallets Forslag ligefrem maa nøde til at forkaſte det, naanseet de andre Grunde, der tale mod at ordne dette Forhold ad den Veje, som det har foreslaaet.

Indenrigsministeren ad interim: Deri kan jeg dog ikke være enig med den ærede sidste Taler; thi jeg troer ikke, at man kan